

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 1 november 2011 in zaak nr. 11/6738 in het geding tussen:

[hierna: de vreemdeling]

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 18 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie aanvragen van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen en krachtens artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, afgewezen.

Bij besluit van 23 februari 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 november 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Over het besluit van 23 februari 2011 voor zover daarbij het besluit van 18 december 2009 tot afwijzing van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is gehandhaafd, wordt ambtshalve als volgt overwogen.

2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

2.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere

besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een – hernieuwde – toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

2.3. De vreemdeling heeft eerder op 18 maart 2005 een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met medische behandeling ingediend. Die aanvraag is door de staatssecretaris bij besluit van 11 december 2006 afgewezen. Het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar heeft de staatssecretaris bij besluit van 17 december 2007 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 1 juli 2008 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Op 7 november 2008 heeft de vreemdeling een opvolgende aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met medische behandeling ingediend. Het besluit van 23 februari 2011, waarbij het bezwaar tegen het afwijzende besluit van 18 december 2009 ongegrond is verklaard, is derhalve van gelijke strekking als het besluit van 17 december 2007, waarbij het bezwaar tegen het besluit van 11 december 2006 ongegrond is verklaard, zodat op het daartegen ingestelde beroep het hiervoor onder 2.1. weergegeven beoordelingskader van toepassing is.

2.4. Bij zijn aanvraag van 7 november 2008 heeft de vreemdeling vermeld dat hij lijdt aan een stoornis waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Ter staving hiervan heeft de vreemdeling een brief van zijn behandelend psychiater van 3 september 2008 overgelegd, waarin is vermeld dat hij vanaf 29 augustus 2008 is opgenomen op de gesloten opnameafdeling van een sociaal-psychiatrisch behandelcentrum. Mede op grond hiervan heeft het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) op 18 oktober 2010 advies uitgebracht aan de staatssecretaris (hierna: het BMA-advies). In het BMA-advies is op door de staatssecretaris gestelde vragen geantwoord dat de vreemdeling lijdt aan een chronische schizoaffectieve stoornis, waarvoor hij een psychiatrische behandeling en een steunend-structurerende behandeling ontvangt en in verband waarmee hij vrijwillig is opgenomen. Volgens het BMA zal het uitblijven van behandeling leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Nu echter in het BMA-advies is vermeld dat behandeling in Marokko aanwezig is, is op voorhand uitgesloten dat de door de vreemdeling bij zijn aanvraag gestelde medische klachten kunnen afdoen aan het besluit van 17 december 2007, zodat deze niet als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden kunnen worden aangemerkt.

2.5. Nu in hetgeen is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn gelegen, zich evenmin een relevante

wijziging van het recht voordoet en voorts hetgeen is aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat het hier gaat om een geval als omschreven in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, was er voor toetsing van het besluit van 23 februari 2011 voor zover daarbij het besluit van 18 december 2009 tot afwijzing van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is gehandhaafd, geen plaats. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

3. De grief van de staatssecretaris, voor zover deze betrekking heeft op het oordeel van de rechtbank over het besluit van 23 februari 2011 voor zover daarbij het besluit van 18 december 2009 tot afwijzing van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is gehandhaafd, behoeft gelet op het vorenstaande geen bespreking.

4. De staatssecretaris klaagt voorts in de grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich in het besluit van 23 februari 2011 er niet van heeft vergewist dat bij uitzetting van de vreemdeling aan de in het BMA-advies gestelde vereisten kan worden voldaan. De staatssecretaris voert daartoe aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij in het besluit van 23 februari 2011 voldoende duidelijk heeft vermeld dat de vreemdeling niet zal worden uitgezet ingeval de voortzetting van de behandeling niet kan worden geregeld en dat hij daarin, gelezen in samenhang met het BMA-advies, inzichtelijk heeft gemaakt dat hij vóór uitzetting van de vreemdeling over de overdracht van diens behandeling contact zal opnemen met het Hopital Ar-Razi te Sale, Marokko.

4.1. Gelet op het hiervoor onder 3. overwogene, zal de Afdeling de grief alleen beoordelen voor zover deze betrekking heeft op het oordeel van de rechtbank over het besluit van 23 februari 2011 voor zover daarbij het besluit van 18 december 2009 tot afwijzing van de aanvraag om krachtens artikel 64 van de Vw 2000 te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, is gehandhaafd.

4.2. Indien het BMA in zijn advies aan de uitzetting van een vreemdeling vereisten heeft verbonden, dient de staatssecretaris zich, evenals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraken van 1 december 2010 in zaak nr. 201002688/1/V3 en van 1 april 2011 in zaak nr. 201101206/1/V1 (www.raadvanstate.nl), reeds ten tijde van zijn besluitvorming ervan te vergewissen dat het mogelijk is dat hij bij de daadwerkelijke verwijdering van de desbetreffende vreemdeling daaraan kan voldoen. De staatssecretaris kan dat niet uitstellen tot het moment waarop hij daadwerkelijk tot verwijdering overgaat. In dat kader dient de staatssecretaris, ingeval het BMA aan de uitzetting van een vreemdeling het vereiste heeft verbonden dat de desbetreffende vreemdeling bij aankomst in het land van herkomst in aansluiting op de reis fysiek moet worden overgedragen aan behandelaars en de medische behandeling dient te worden gecontinueerd in een medische instelling dan wel bij een behandelaar ter plekke, in het onderliggende besluit inzichtelijk te maken met welke concreet bij naam genoemde behandelaars dan wel instellingen vóór uitzetting van deze vreemdeling contact zal worden

opgenomen teneinde aan voormeld vereiste te voldoen. Indien de staatssecretaris in dat besluit tevens heeft toegezegd dat de desbetreffende vreemdeling niet zal worden uitgezet, ingeval de fysieke overdracht niet kan worden geregeld, heeft hij aan voormelde vergewisplicht voldaan. Deze vergewisplicht strekt evenwel niet zover dat de fysieke overdracht reeds ten tijde van de totstandkoming van dat besluit, voor zover dit feitelijk al mogelijk zou zijn geweest, geregeld en gegarandeerd dient te zijn.

4.3. In het BMA-advies is, voor zover thans van belang, vermeld dat de vreemdeling kan reizen, maar dat een fysieke overdracht aan de behandelaars dient plaats te vinden op de plaats van bestemming teneinde een vervolgbehandeling in het land van herkomst te kunnen effectueren. Volgens het BMA dient in het land van herkomst een continuering van de klinische opname plaats te vinden of dient de vreemdeling te kunnen beschikken over een ambulante behandeling in combinatie met mantelzorg. Voorts heeft het BMA vermeld dat chronisch klinische behandel mogelijkheden, psychiatrische behandeling en gedwongen psychiatrische opnames in Marokko verkrijgbaar zijn in het Hopital Ar-Razi te Sale.

4.4. In het besluit van 23 februari 2011 heeft de staatssecretaris, onder verwijzing naar het BMA-advies, toegelicht dat voordat de fysieke overdracht van de vreemdeling plaatsvindt, de medische overdracht wordt geregeld door de Dienst Terugkeer & Vertrek (hierna: de DT&V). Als de medische overdracht niet kan worden geregeld, zal de vreemdeling niet worden uitgezet, aldus de staatssecretaris. Uitvoering van het BMA-advies betekent volgens de staatssecretaris dat vóór de uitzetting contact zal worden gelegd met een psychiatrische kliniek in Marokko en dat met deze kliniek afspraken worden gemaakt over de datum en de wijze waarop de medische behandeling wordt overgedragen. Indien aan alle in het BMA-advies gestelde vereisten is voldaan, wordt de vreemdeling naar een uitzetcentrum overgebracht, zo heeft de staatssecretaris toegelicht.

4.5. Gezien de verwijzing in het besluit van 23 februari 2011 naar het BMA-advies, kan het standpunt van de staatssecretaris niet anders worden begrepen dan dat de DT&V contact zal opnemen met de in het BMA-advies genoemde psychiatrische kliniek, te weten het Hopital Ar-Razi te Sale, teneinde aan het in het BMA-advies gestelde vereiste van fysieke overdracht en continuering van de behandeling te voldoen. De staatssecretaris heeft in het besluit van 23 februari 2011 voorts toegezegd dat de vreemdeling niet zal worden uitgezet voordat zijn fysieke overdracht en de continuering van zijn behandeling zijn geregeld. Aldus heeft de staatssecretaris bij de beoordeling of artikel 64 van de Vw 2000 op de vreemdeling van toepassing is, aan zijn vergewisplicht voldaan. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De grief slaagt.

5. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5. en onder 4.5. is overwogen, is het hoger beroep kennelijk gegrond. De grief behoeft voor het overige geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 23 februari 2011 voor zover daarbij het besluit

van 18 december 2009 tot afwijzing van de aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is gehandhaafd, ongegrond verklaren. Voorts doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling dat besluit voor zover daarbij het besluit van 18 december 2009 tot afwijzing van de aanvraag om krachtens artikel 64 van de Vw 2000 te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, is gehandhaafd, toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die nog bespreking behoeven.

6. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris in het besluit van 23 februari 2011 niet heeft onderkend dat hij niet kan reizen en dat de staatssecretaris ten onrechte geen informatie heeft opgevraagd bij zijn behandelaars. Voorts heeft hij betoogd dat de staatssecretaris niet heeft onderkend dat de medische zorg in Marokko onder de maat is en dat de toegang daartoe niet is gewaarborgd. Van zijn familie weet hij dat de ziekenhuizen in Marokko gebruik maken van verouderde apparatuur en verouderde behandelwijzen, aldus de vreemdeling.

6.1. Aan het besluit van 23 februari 2011 heeft de staatssecretaris het BMA-advies ten grondslag gelegd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl), strekt, indien en voor zover de staatssecretaris BMA-adviezen aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, de door de rechtbank te verrichten toetsing, indien de desbetreffende vreemdeling geen contra-expertise overlegt, niet verder dan dat zij naar aanleiding van een aangevoerde beroepsgrond beoordeelt of de staatssecretaris zich ingevolge artikel 3:2 van de Awb ervan heeft vergewist dat de BMA-adviezen – naar wijze van totstandkoming – zorgvuldig en – naar inhoud – inzichtelijk en concludent zijn.

Anders dan de vreemdeling heeft gesteld, volgt uit het BMA-advies dat het BMA informatie heeft opgevraagd bij de behandelend psychiater van de vreemdeling. Mede op grond van deze informatie heeft het BMA onder meer geconcludeerd dat de vreemdeling, met inachtneming van de vermelde vereisten, in staat is om te reizen. Voorts heeft het BMA informatie ingewonnen bij vertrouwensartsen. Op grond van deze informatie heeft het BMA geconcludeerd dat behandeling van de klachten van de vreemdeling in Marokko in medisch-technisch opzicht in voldoende mate aanwezig is. De stelling van de vreemdeling dat de toegang tot deze zorg niet is gewaarborgd kan daaraan niet afdoen, reeds omdat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 april 2009 in zaak nr. 200807465/1/V3; www.raadvanstate.nl), omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen, niet bij de beoordeling kunnen worden betrokken. Hetgeen de vreemdeling voor het overige heeft aangevoerd ziet op de medische aspecten van het BMA-advies. Nu de vreemdeling geen contra-expertise heeft overgelegd, wordt hieraan niet toegekomen.

De beroepsgrond faalt.

7. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris in het besluit van 23 februari 2011 ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij zijn aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 thans heeft

afgewezen, terwijl hij een eerdere daartoe strekkende aanvraag van 17 juli 2008 heeft ingewilligd. Daartoe heeft de vreemdeling aangevoerd dat de reden voor de eerdere inwilliging zijn opname op 29 augustus 2008 in een psychiatrisch ziekenhuis is geweest, dat deze opname nog steeds voortduurt en dat zijn medische situatie sindsdien niet is verbeterd.

7.1. Bij besluit van 8 september 2008 heeft de staatssecretaris voormelde aanvraag van 17 juli 2008 ingewilligd, met toepassing van het beleid neergelegd in paragraaf A4/7.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Volgens dit beleid kan de staatssecretaris bij een acute opname in een ziekenhuis van de desbetreffende vreemdeling diens aanvraag om krachtens artikel 64 van de Vw 2000 te bepalen dat uitzetting achterwege blijft, inwilligen zonder eerst advies in te winnen van het BMA. Anders dan ten tijde van het besluit van 8 september 2008 was de vreemdeling ten tijde van het besluit van 23 februari 2011 niet acuut opgenomen, maar duurde de opname reeds meer dan twee jaar. Nu in het BMA-advies is vermeld dat de vreemdeling in staat is om te reizen, hetgeen hij niet heeft bestreden met een contra-expertise, heeft de staatssecretaris terecht geen toepassing gegeven aan artikel 64 van de Vw 2000.

De beroepsgrond faalt.

8. Het beroep is ongegrond.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 1 november 2011 in zaak nr. 11/6738;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

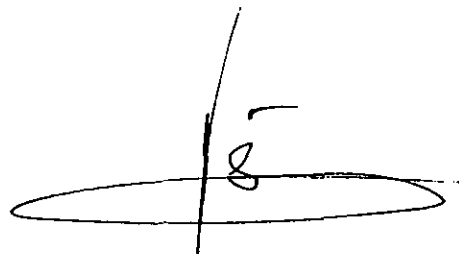
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 november 2012

154-747.

Verzonden: 19 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser